

RESSÒ DE LA PARAULA

Déu de tot final

Pensaments oportuns en els inicis de curs.

Imaginem-nos que pugem a un avió, últim model de l'enginyeria aeronàutica, fornit pels últims avanços en seguretat, rapidesa, confort, sostenibilitat, capacitat i disseny. Admirarem l'aparell, fins i tot ens sentim orgullosos del progrés científic i tècnic que mostra. Ens asseiem, enlairrem i ens sentim a gust. Però imaginem que, de sobte, ens adonem que fins a aquest moment tot ha estat un moviment mecànic: ni anuncis, ni avisos per megafonia, ni la pròpia carta d'embarcament, ens han advertit de la seva destinació. No sabem on ens porta. Enlluernats per la perfecció i la bellesa de l'aparell, se'ns ha oblidat esbrinar quin és el seu destí.

Aquesta situació absurda és una paràbola de la nostra civilització, la nostra manera de viure, la forma predominant i pròpia de viure la nostra cultura moderna-postmoderna. Estem submergits en un gran viatge, la destinació efectiva del qual ignorem o volem ignorar.

El pitjor és que, com solem confessar en moments d'una certa lucidesa, diem que «és la vida que ens porta». De vegades creiem que som nosaltres els actors, els qui decideixen la destinació i el camí. Però no és així.

Susana Tamaro, ens deia «on el cor et porti». Però la realitat és que ens sentim «portats». Podem

creure fins i tot que és el cor qui ens porta, però el propi cor pot estar enganyat, seduït, o confós amb gustos i sentiments superficials. No som realment conscients i lliures. Potser hem perdut el cor, quelcom semblant al que ara sol dir-se (i exigir-se) «interioritat».

Recordem la novel·la *La taronja mecànica*, d'Anthony Burgess, portada al cinema en una versió encara més pessimista, per Stanley Kubrick. Un film que no podia deixar d'impactar, encara que el seu argument no era sinó l'exageració extrema d'una idea ja tractada per molts altres autors: el poder «del sistema» (polític, econòmic, ideològic, cultural) arriba a aniquilar l'individu, privant-lo de tota consciència, llibertat, responsabilitat i convertint-lo en un ser dominat per la violència, el sexe i la droga. La

teràpia psicològico-científica que el propi sistema li aplica fracassa, perquè no aconsegueix recuperar «la persona». La persona humana sofreix una malaltia més profunda i crònica, que és la soledat.

El començament de curs tot plegat ha de fer-nos pensar en el sentit del nostre treball i la nostra activitat en general. Ja hem esmentat les il·lusions, la idea de progrés, els projectes que ens mouen a tornar a començar. Inevitablement hem d'aprofundir en el final de tot. El «per què» de tot, del sou, del descans, del diner, de la ciència, de la salut, del sexe, de la cultura, de l'amistat, de les institucions socials, de la diversió, etc.

El creient cristià respon a aquesta qüestió fonamental amb les paraules que tantes vegades ha escoltat i resat:

«Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist... Ens escollí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprochables als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist...» (cf. *Ef* 1,3-5).

Qui en l'inici ens va crear per amor, ens destina a l'amor. No hi ha res més indispensable per a engeggar la vida d'un curs, si volem fer-ho amb la dignitat que es mereix la persona humana conscient i lliure.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

La complaença o el deure acomplert (i II)

La complaença s'oposa a la culpa. La culpa neix de la transgressió. Envaeix l'ànima quan un s'adona que ha desobeït el deure, quan ha transgredit el que el cor li dictava; quan s'ha deixat portar per la mandra, per la desídia o per l'egoisme compulsiu. La culpa s'oposa a la complaença. És tòxica i destructiva; mentre que la complaença és agradable i edificant.

Complau fer allò que s'havia de fer. Ningú no sap el que ha de fer l'altre. Cadascú ha de destriar el seu deure, activar l'oïda de l'esperit per aclarir què ha de

fer a cada moment. Complir el deure és respondre a la crida de l'altre, atendre la seva súplica, prestar-li atenció. És un benestar interior de bon ànim, un estat de quasi felicitat que fa créixer l'autoestima i el sentit de dignitat personal. Hi ha la complaença a la meitat de la vida, però també hi ha la complaença al final de la vida. És el sentiment de què s'ha viscut com calia, que s'ha bastit una obra bella i bona. És la percepció de què el balanç és positiu, de què ha valgut la pena ser-hi. Aquesta complaença és l'arrel d'un bon final i d'un comiat harmònic.

Quan un s'adona que la pròpia acció ha estat beneficiosa per a l'altre, que ha millorat la seva qualitat d'existència, que ha introduït llum en la seva vida, se sent complagut amb el que ha fet. Potser no hi ha gratitud, potser no hi ha reconeixement, potser no hi ha premi, ni recompensa, però la complaença no es fonamenta en béns exteriors. És un sentiment interior que ix del fons, neix quan s'ha vençut en la lluita contra les inclinacions i s'ha fet el que calia.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Dios de todo final

Pensamientos oportunos en los inicios de curso. Imaginemos que nos subimos a un avión, último modelo de la ingeniería aeronáutica, provisto de los últimos avances en seguridad, rapidez, confort, sostenibilidad, capacidad y diseño. Admiramos el aparato, incluso nos sentimos orgullosos del progreso científico y técnico que muestra. Tomamos asiento, despegamos y nos sentimos a gusto. Pero imaginemos que, de repente, nos damos cuenta de que hasta ese momento todo ha sido un movimiento mecánico: ni anuncios, ni avisos por megafonía, ni la propia carta de embarque, nos han advertido de su destino. No sabemos dónde nos lleva. Deslumbrados por la perfección y la belleza del aparato, se nos ha olvidado averiguar dónde va.

Esta situación absurda es una parábola de nuestra civilización, nuestra manera de vivir, la forma predominante y propia de vivir de nuestra cultura moderna-postmoderna. Estamos metidos en un gran viaje, cuyo destino real ignoramos o queremos ignorar.

Lo peor es que, como solemos confesar en momentos de una cierta lucidez, decimos que «es la vida que nos lleva». A veces creemos que somos nosotros los actores, quienes deciden el destino y el camino. Pero no es así.

Susana Tamaro, nos decía «donde el corazón te lleve». Pero la realidad es que nos sentimos «llevados». Podemos creer incluso que es el corazón quien nos lleva, pero el propio corazón puede estar engañado, seducido, o confundido con gustos y sentimientos superficiales. No somos realmente conscientes y libres. Quizá hemos perdido el corazón, algo parecido a lo que ahora suele llamarse (y exigirse) «interioridad».

Recordamos la novela *La naranja mecánica*, de Anthony Burgess, llevada al cine en una versión aún más pesimista, por Stanley Kubrick. Un film que no podía dejar de impactar, aunque su argumento no era sino la exageración extrema de una idea ya tratada por otros muchos autores: el poder «del sistema» (político, económico, ideológico, cultural) llega a aniquilar el individuo, privándole de toda consciencia, libertad, responsabilidad y convirtiéndole en un ser dominado por la violencia, el sexo y la droga. La terapia psicológica-científica que el propio sistema le aplica fracasa, porque no logra recuperar «la persona». La persona humana sufre una enfermedad más profunda y crónica, que es la soledad.

El comienzo de curso a la postre ha de hacernos pensar en el sentido de nuestro trabajo y nuestra actividad en general. Ya hemos mencionado las ilusiones, la idea de progreso, los proyectos que nos mueven a volver a empezar. Inevitablemente hemos de profundizar en el final de todo. El «para qué» de todo, del sueldo, del descanso, del dinero, de la ciencia, de la salud, del sexo, de la cultura, de la amistad, de las instituciones sociales, de la diversión, etc.

El creyente cristiano responde a esta cuestión fundamental con las palabras que tantas veces ha escuchado y rezado:

«Bendito sea Dios, que nos ha creado y bendecido en Cristo... Nos eligió antes de la fundación del mundo para que seamos santos e irreprochables en su presencia, en el amor. Nos ha destinado por medio de Jesucristo a ser sus hijos...» (cf. Ef 1,3-5).

Quien en el inicio nos creó por amor, nos destina al amor. Nada hay más indispensable para iniciar la vida de un curso, si queremos hacerlo con la dignidad que se merece la persona humana consciente y libre.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Inici de curs per als seminaristes de Sant Feliu i Barcelona

Seminaristes del curs propedèutic

Com a reflex ben palès d'una Església cada vegada més multicultural, el Seminari Conciliar de Barcelona ha iniciat el curs 2019-2020 amb sis noves incorporacions marcades per la seva internacionalitat. Tres joves d'origen africà, un filipí, un xinès i un català conformen un singular i heterogeni curs propedèutic que enguany comptarà també amb un nou formador, Jordi Domènech. La universalitat dels nous candidats ha estat la nota més característica del curs que el 10 de setembre passat va inaugurar solemnement el cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, amb els seus auxiliars i juntament amb el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés.

Tots dos prelats es van congratular per les noves incorporacions i van donar gràcies a Déu per tots i cadascun dels nois que han respost «Sí» al Senyor. «Avui més que mai —va recordar Omella— es visibi-

litza que el nostre és un Seminari de l'Església universal. Un Seminari de portes obertes: obertes a Jesucrist i als germans.» El bisbe Agustí, en referència a la manca de vocacions, deia que, si la fe és qualitativament vida en l'Església hi haurà vocacions, perquè hi ha una relació directa i proporcional: «el Seminari és mirall on es reflexa la vida de l'Església», va afirmar.

«Què significa avui ser prevere diocesà?». Aquest serà l'eix vertebrador del curs 2019-2020 al Seminari Conciliar de Barcelona. Així ho va anunciar el seu rector, Mn. Felip-Juli Rodríguez, que va aprofitar també per presentar una altra de les novetats: la incorporació a l'equip de formadors d'un nou director espiritual, Mn. Bernat Gimeno. El nomenament vol subratllar la importància decisiva de la vida espiritual en un camí de formació vertebrat sempre per la intimitat amb Jesucrist.

Tot i que la inauguració oficial del curs 2019-2020 va tenir lloc el 10 de setembre passat, els seminaristes ja feia dies que havien estat convocats al Seminari després de les vacances d'estiu. Del 2 al 4 de setembre van gaudir de les tradicionals convivències de Tartera (Cerdanya), amb recés i excursió per la muntanya inclosos, mentre que la resta de dies, fins al 16 que van començar les classes a les facultats, han combinat la vida de comunitat, les sortides culturals, la pregària, l'esport i, algunes estones d'entreteniment.

XIII Trobada diocesana de catequistes

Tindrà lloc el diumenge 6 d'octubre, de 17 a 20 h, a la Casa de l'Església, sota el lema «Tornem a tirar les xarxes». Mn. Joan Àguila, director del Secretariat Interdiocesà de Catequesi, farà una ponència sobre les noves maneres de fer catequesi, posant-la al centre de la comunitat cristiana. El bisbe Agustí presidirà la celebració d'envia-

ment de catequistes, que imprimeix un segell d'Església diocesana en sortida a la tasca dels catequistes.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

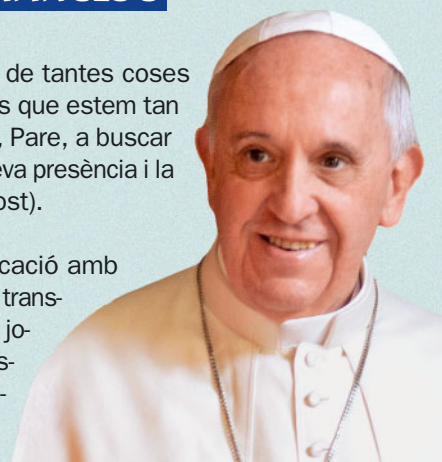

@Pontifex: «El Senyor ens convida a tots a vèncer la rancúnia amb la caritat i el perdó, vivint la fe cristiana amb coherència i valentia» (6 d'agost).

@Pontifex: «La via de Jesús, que porta a la pau, passa a través del perdó; perquè cap mal posa remei a un altre mal, cap ressentiment no fa bé al cor» (7 d'agost).

@Pontifex: «Enmig de tantes coses que passen i per les que estem tan capficats, ajuda'ns, Pare, a buscar allò que roman: la teva presència i la del germà» (8 d'agost).

@Pontifex: «L'educació amb horitzons oberts a la transcendència ajuda els joves a somiar i a construir un món més bonic» (12 d'agost).

Comença el curs amb un nou vicari judicial

Divendres 13 d'octubre, al matí, va tenir lloc a la Casa de l'Església l'acte formal i senzill alhora de la presa de possessió del nomenament del Rev. Dr. Antoni Fernández García com a nou vicari judicial del Tribunal Eclesiàstic de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Substitueix al Rev. Dr. Albert Sols Lúcia que ha estat el primer vicari judicial de la nostra diòcesi. L'acte va comptar amb la presència del Consell Episcopal i dels treballadors de la Cúria diocesana.

Després de la lectura del decret de nomenament, el nou vicari judicial va llegir el jurament de fidelitat al càrrec i, a continuació, com a signe de comunió amb la fe de l'Església va recitar el credo. També es va llegir el nomenament de Mn. Albert Sols com a jutge auditor en el Tribunal Eclesiàstic.

En els parlaments finals, el que ha estat durant set anys vicari judicial, Mn. Albert Sols, va donar les gràcies en primer lloc per la confiança posada

D'esquerra a dreta: Mn. Antoni Fernández, Mons. Agustí Cortés i Mn. Albert Sols

en ell durant aquest temps i després va subratllar la forta dimensió pastoral de la funció jurídica en l'Església, donat que a la feina del Tribunal, en les qüestions matrimonials, sovint hi ha ocasió d'acompanyar en el dolor i consolar a qui està trist. Com deia

Mn. Sols, és «una manera de perllongar la pastoral que fa una cúria diocesana».

Mn. Antoni Fernández, el vicari judicial entrant, va compartir amb els presents una perspectiva personal, reconeixent que va estudiar dret, quan

estava ja encaminat vers les ordenacions diaconal i presbiteral, amb el desig de servir millor Déu i l'Església. Va remarcar també la seva vocació sacerdotal, per damunt dels serveis que concretament després pugui desenvolupar: «Soc un capellà que fa de jutge», i en aquest sentit va demanar la pregària dels assistents «per ser un bon sacerdot, essent vicari judicial i rector».

El bisbe Agustí, per tancar l'acte, va recordar com la reforma del Codi Canònic del 1983 va assumir una tendència del Concili Vaticà II que identifica l'àmbit judicial al si de l'Església com a «teologia i eclesiologia posades en norma». El bisbe Agustí demanava al nou vicari i a tots els que treballen al Tribunal Eclesiàstic un treball en equip de qualitat i una identificació amb aquest esperit jurídic i evangèlic alhora, per tal que es noti que «som Església tant per fer i demanar justícia, com per fer i exercir la misericòrdia».

Trobada d'agents de pastoral a l'Arxiprestat de Bruguers

Per donar inici al curs, el passat 14 de setembre va tenir lloc aquesta trobada matinal i fins després de dinar, als locals de la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau, del Prat de Llobregat.

La intenció de trobades com aquesta és la de fomentar el sentit de pertinença a l'arxiprestat i la de promoure una pastoral de conjunt.

La reflexió central anà a càrrec de Mn. Francesc Romeu, que va donar

pistes sobre com podem ser missioners, cadascun en el seu àmbit pastoral i personal, en aquest context general de secularització.

La seixantena de participants van realitzar a posteriori un treball en grups i una posada en comú. Amb una pregària abans del dinar de germanor es va donar gràcies a Déu pel camí recorregut, alhora que es va demanar el seu ajut per continuar amb la tasca pastoral encomanada.

AGENDA

Reunió de la Tarraconense a Barcelona. Els dies 2 i 3 d'octubre es reuniran els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya al Seminari Conciliar de Barcelona, coincidint amb la inauguració del curs acadèmic de l'Ateneu Universitari Sant Pacià.

Comença el Mes Missioner Extraordinari. El dimarts 1 d'octubre, a les 18.30 h, al monestir de la Mare de Déu del Carme de Vilafranca, hi haurà el res de vespres en l'inici del Mes Missioner Extraordinari, amb la presència del bisbe Agustí.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

30. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Za 8,1-8 / Sl 101 / Lc 9,46-50]. Sant Jeroni, prev. i dr. de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibrers, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.

OCTUBRE

1. □ Dimarts [Za 8,20-23 / Sl 86 / Lc 9,51-56]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. i dra. de l'Església, carmelitana a Lisieux, patrona de les missions; sant Remigi (†530), bisbe de Reims.

2. □ Dimecres [Ne 2,1-8 / Sl 136 / Mt 18,1-5.10]. Sants Àngels de la Guarda; *Lleida*: □ Mare de Déu de l'Aca-

dèmia (1862), patrona de la ciutat (1946). Sant Sadurní, ermità a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. ■ Dijous [Ne 8,1-4a.5-6.7b-12 / Sl 18 / Lc 10,1-12]. Sant Francesc de Borja (Gandia, 1510 - Roma, 1572), prev. jesuïta; *Lleida ciutat*: els sants Àngels de la Guarda. Sant Gerard o Grau, abat; santa Maria Josepa Rosselló, fund.

4. □ Divendres [Ba 1,15-22 / Sl 78 / Lc 10,13-16]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. ■ Dissabte [Dt 8,7-18 / Sl: 1Cr 29,10-12 / 2C 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició. Sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Caritina, vg.; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. ■ Diumenge, XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ha 1,2-3; 2,2-4 / Sl 94 / 2Tm 1,6-8.13-14 / Lc 17,5-10]. Sant Bru (Colònia, 1035 - Squillace, 1101), prev. retirat al desert de Charteuse, fund. dels Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria Francesca de les Cinc Llagues, vg. franciscana.

Diuenge XXVI de durant l'any (C)

COMENTARI

La riquesa no ens permet veure els germans

Llàtzer i Epuló, detall de la miniatura del *Codex Aureus d'Echternach (1035-1040)*. Museu Nacional Germànic, Nuremberg (Alemanya)

Un dels gran problemes de la riquesa és que el ric s'obsessiona amb els diners i no té ni temps ni ganes de preocupar-se dels altres i de les seves necessitats, per tant no solament deixen d'estimar Déu sinó també el proïsme. Ho veiem a les lectures d'avui. Un cop més, Amós denuncia els rics: *S'estiren en llits de marfil..., mengen els anyells més tendres, improvisen al so de l'arpa, beuen vi en grans copes, s'ungeixen amb els perfums*. Però el pitjor és que *no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep*, és a dir, no es preocupen del poble i es creuen segurs en la seva riquesa quan dins de pocs anys caurà el desastre sobre tots ells. Però als rics això no els preocupa. I això que també ells rebran el càstig: *Serán els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors*.

Gairebé el mateix ens diu l'evangeli: el ric (que no té nom: podem ser cadascú de nosaltres) no veu el pobre, Llätzer (és un rostre molt concret) ell que *anava vestit de porpra i de lli finíssim i cada dia celebrava festes esplèndides*. Però no ajuda el pobre. Ni el veu! Després reclama l'ajuda de Llätzer, quan ja és massa tard: *Abraham, envia Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua*. Però Abraham li recorda que ara la situació és irreversible: *Entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, que no es pot salvar de cap manera. Però encara té un bri de compassió (és una paràbola): Et prego que l'enviïs a casa meva... que Llätzer els advertiï perquè no acabin també en aquest lloc*. Però Abraham li recorda que *ja tenen Moisès i els profetes*. Només cal que en facin cas, com n'havia d'haver fet ell. És el que diu Pau de forma clara en la segona lectura: *Busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud*. La riquesa va ser la gran perdició del ric. Només va pensar en ell: no va practicar ni la fe ni la pietat ni l'amor. La riquesa ens fa oblidar Déu i els germans: i aquest és el gran pecat!

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del profeta Amós (Am 6,1.4-7)

Això diu el Senyor, Déu de l'univers: «Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria! Són notables dins el primer dels pobles; els de la casa d'Israel acuden a ells. S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs, mengen els anyells més tendres i els vedells engreixats a les escales, improvisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies, beuen el vi en grans copes, i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep. Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors.»

► Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

► Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 6,11-16)

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna. És per a obtenir-la que vas ser cridat i vas confessar noblement la fe en presència de molts testimonis. Davant Déu, font de tota vida, i davant Jesucrist, que sota Ponç Pilat donà testimoni amb la seva noble confessió, et recomano que guardis irrepressible i sense falta el manament rebut, fins que es manifestarà Jesucrist, el nostre Senyor. Quan serà l'hora, farà aparèixer la seva manifestació aquell qui és de debò feliç i l'únic Sobirà, el Rei dels reis i el Senyor dels senyors, l'únic que té com a pròpia la immortalitat, i habita en una llum inaccessible: Cap home no l'ha vist mai, ni és capaç de veure'l. A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 16,19-31)

En aquell temps Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home ric que anava vestit de porpra i de lli finíssim, i cada dia celebrava festes esplèndides. Un pobre que es deia Llätzer, s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Fins i tot venien els gossos a llepar les seves úlceres. El pobre morí, i els àngels el portaren a la falda d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar. Arribat al país dels morts i estant en un lloc de turments, alçà els ulls, veié de lluny Abraham, amb Llätzer a la falda, el cridà i li digué: "Abraham, pare meu, apiada't de mi i envia Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo molt enmig d'aquestes flames". Abraham li respongué: "Fill meu, recorda't que en vida et va tocar béns de tota mena, i a Llätzer mals, però ara ell ha trobat consol i tu, sofriments. Pensa també que entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, tant que si algú volgués passar del lloc on soc jo cap on sou vosaltres, no podria, ni tampoc del vostre lloc al nostre". El ric digué: "Llavors, pare, et prego que l'enviïs a casa meva. Hi tinc encara cinc germans. Que Llätzer els advertiï, perquè no acabin també en aquest lloc de turments". Abraham li respongué: "Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin". El ric contestà: "No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si anava a trobar-los algú que torna d'entre els morts, sí que es convertiran". Li diu Abraham: "Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer."»

► Lectura del profeta Amós (Am 6,1.4-7)

Esto dice el Señor omnipotente: «¡Ay de los que se sienten seguros en Sión, confiados en la montaña de Samaria! Se acuestan en lechos de marfil; se arrellanan en sus divanes, comen corderos del rebaño y terneros del establo; tartamudean como insensatos e inventan como David, instrumentos musicales; beben el vino en elegantes copas, se ungen con el mejor de los aceites pero no se conmueven para nada por la ruina de la casa de José. Por eso irán al destierro, a la cabeza de los deportados y se acabará la orgía de los disolutos.»

► Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

► Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a Timoteu (1Tm 6,11-16)

Hombre de Dios, practica la justicia, la piedad, la fe, el amor, la paciencia, la mansedumbre. Combate el buen combate de la fe. Conquista la vida eterna a la que fuiste llamado, y de la que hiciste noble profesión ante muchos testigos.

En presencia de Dios, que da la vida al universo, y de Cristo Jesús, que dio testimonio ante Poncio Pilato con tan noble profesión: te insisto en que guardes el mandamiento sin mancha ni reproche, hasta la manifestación de nuestro Señor Jesucristo, que en tiempo oportuno mostrará el bienaventurado y único Soberano, Rey de los reyes y Señor de los señores, el único poseedor de la inmortalidad, que habita en una luz inaccesible, a quien ningún hombre ha visto ni puede ver. A él honor e imperio eterno. Amén.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 16,19-31)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los fariseos: «Había un hombre rico que se vestía de púrpura y de lino y banqueteaba espléndidamente cada día. Y un mendigo llamado Lázaros estaba echado en su portal, cubierto de llagas, y con ganas de saciarse de lo que tiraban de la mesa del rico. Y hasta los perros se le acercaban a lamerle las llagas. Sucedió que se murió el mendigo, y los ángeles lo llevaron al seno de Abrahán. Se murió también el rico, y lo enterraron. Y, estando en el infierno, en medio de los tormentos, levantando los ojos, vio de lejos a Abrahán, y a Lázaros en su seno, y gritó: "Padre Abrahán, ten piedad de mí y manda a Lázaros que moje en agua la punta del dedo y me refresque la lengua, porque me torturan estas llamas". Pero Abrahán le contestó: "Hijo, recuerda que recibiste tus bienes en vida, y Lázaros, a su vez, males: por eso encuentra aquí consuelo, mientras que tú padeces. Y además, entre nosotros y vosotros se abre un abismo inmenso, para que no puedan cruzar, aunque quieran, desde aquí hacia vosotros, ni puedan pasar de ahí hasta nosotros". El rico insistió: "Te ruego, entonces, padre, que mandes a Lázaros a casa de mi padre, porque tengo cinco hermanos, para que, con su testimonio, evites que vengan también ellos a este lugar de tormento". Abrahán le dice: "Tienen a Moisès y a los profetas: que los escuchen". Pero él le dijo: "No padre Abrahán. Pero si un muerto va a ellos, se arrepentirán". Abrahán le dijo: "Si no escuchan a Moisès y a los profetas, no se convencerán ni aunque resucite un muerto"».